

ประสิทธิผลของโปรแกรมการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมป้องกันการเสพยาเสพติด
ในนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดบุรีรัมย์

The Effectiveness of a Program for Modifying Addictive Substance Prevention
Behaviors in Secondary School Students in Buriram Province

ศุภวิมล สุนทรกุล¹ / สุรีย์ จันทรมณี² / ประภาพร สุวรรณ³

Suleevong Sonsupol / Suree Chanthamolee / Prapapen Suwan

¹สาขาวิชาสาธารณสุขศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น

Program in Public Health, Graduate School, Western University

²⁻³บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น

Graduate School, Western University

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงทดลอง เพื่อศึกษาประสิทธิผลของโปรแกรมการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมป้องกันการเสพยาเสพติดในนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดบุรีรัมย์ (ปะคำโมเดล) โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีขั้นตอนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้านความรู้เกี่ยวกับสารเสพติด การรับรู้ความสามารถของตนเอง พฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติด และขั้นตอนของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ผลการศึกษาพบว่า ภายหลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีความรู้เกี่ยวกับสารเสพติดเพิ่มขึ้น การรับรู้ความสามารถของตนเองในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเพิ่มสูงขึ้น พฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติดลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และมีการเปลี่ยนแปลงจากขั้นก่อนตั้งใจเป็นขั้นปฏิบัติและขั้นพร้อมที่จะปฏิบัติ

คำสำคัญ: ปะคำโมเดล, ทฤษฎีขั้นตอนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม, สารเสพติด

Abstract

This study was a quasi-experimental research, aiming to study the effectiveness of a program for modifying addictive substance prevention behaviors the Stage of Change Theory, applying in secondary school students, BURIRAM Province. The program effectiveness was concerned with knowledge about addictive substances, perceived self – efficacy, risk behaviors leading to substance abuse, and stage of change behavior. The results showed that after the experiment the experimental group had significantly better levels of knowledge about addictive substances, perceived self – efficacy, risk behaviors leading to substance abuse, and stage of changed behavior than before the experiment and then the comparison group ($p = 0.05$).

Keywords: PAKHAM model, stage of change theory, addictive substance

บทนำ

ปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงในปัจจุบัน พบว่า วัยรุ่นมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีโอกาเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด ได้แก่ มีพฤติกรรมหนีเรียนไปจับกลุ่มมั่วสุม พฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง พฤติกรรมขับซิ่งเร็ว แข่งรถ เทียวกลางคืน สูบบุหรี่และดื่มสุรา ซึ่งพบว่าการมีพฤติกรรมเสี่ยงเหล่านี้มักมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับการเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดมากขึ้น จากข้อมูลผู้เข้ารับการรักษาการติดสารเสพติด ปี พ.ศ. 2557 (มานพ คณะโต, 2557) พบว่า กลุ่มผู้เข้ารับการรักษา ร้อยละ 69 เป็นกลุ่มนักเรียนในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งเป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญของชีวิตและเป็นวัยที่จะเจริญเติบโตไปเป็นทรัพยากรบุคคลที่สำคัญของประเทศไทยในอนาคต และรัฐบาลได้เล็งเห็นความสำคัญของการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด โดยกำหนดเป็นแผนปฏิบัติการ พ.ศ. 2558 เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหายาเสพติด ซึ่งประกอบด้วย 8 ยุทธศาสตร์หลัก และมีหนึ่งยุทธศาสตร์ที่เป็นการป้องกันกลุ่มผู้มีโอกาสเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด โดยเฉพาะเด็กและเยาวชน (สำนักงาน ป.ป.ส., 2558) โดยกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดมาตรการและแนวทางการดำเนินงานในการสร้างภูมิคุ้มกันและป้องกันยาเสพติดกับกลุ่มวัยรุ่นในสถานศึกษา (อายุ 13 – 19 ปี) ด้วยกระบวนการพัฒนาสติปัญญา อัตลักษณ์ การสร้างจริยธรรม และการสร้างความเข้มแข็งทางจิตใจ โดยมีโครงการป้องกัน เฝ้าระวัง ส่งเสริมการจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะ ส่งเสริมคุณธรรม

จริยธรรมให้เยาวชนมีเป้าหมายชีวิต ส่งเสริมกิจกรรมที่สามารถปรับเปลี่ยนเด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมเสี่ยง แต่จากการดำเนินงานดังกล่าว พบว่าบางโครงการกระทรวงศึกษาธิการไม่ได้เป็นเจ้าภาพหลัก ทำให้การขับเคลื่อนการดำเนินงานไม่สะดวก รวมทั้งบุคลากรผู้มีความสามารถด้านการให้คำปรึกษามีจำนวนน้อยและมีภาระงานมากทำให้ไม่สามารถทำงานได้อย่างเต็มที่ ทำให้การเข้าถึงปัญหาของนักเรียนทั้งหมดทำได้ไม่ครอบคลุมและต่อเนื่อง จากการสำรวจข้อมูลของอำเภอปะคำ (รายงานการสำรวจพฤติกรรมเสี่ยงเยาวชน) พบนักเรียนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงด้านการเรียน ด้านการมีพฤติกรรมก้าวร้าว เกร ด้านการขับขีรถเร็ว แข่งรถ และพฤติกรรมเสี่ยงด้านการสูบบุหรี่และดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ร้อยละ 11.23 และข้อมูลการเข้ารับการรักษาพยาบาลระบบสมัครใจของโรงพยาบาลปะคำ ปี 2558 (เอกสารพัฒนาคุณภาพงานยาเสพติด, 2559) พบว่า ร้อยละ 42.85 มีอายุระหว่าง 13 – 15 ปี และกลุ่มดังกล่าวกำลังศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 75.81 และจากการศึกษานำร่องโดยการสัมภาษณ์นักเรียนที่มีพฤติกรรมเสี่ยง จำนวน 18 คน พบว่า ร้อยละ 100 เป็นกลุ่มวัยรุ่นที่มีความอยากรู้อยากลอง ร้อยละ 78 สูบบุหรี่ ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เพราะต้องการการยอมรับจากเพื่อนในกลุ่ม ซึ่งทางโรงเรียนได้จัดกิจกรรมเยี่ยมบ้านนักเรียน กิจกรรมตามโครงการโรงเรียนสีขาว และการจัดอบรมให้ความรู้ แต่เนื่องจากจำนวนครูที่ดูแลด้านการให้คำปรึกษามีจำกัดและมีภาระงานมากทำให้การดูแลช่วยเหลือและการเข้าถึงปัญหาของนักเรียนแต่ละคนเป็นไปได้ยากและขาดความต่อเนื่อง ผู้วิจัยจึงได้ประยุกต์ทฤษฎีขั้นตอนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม (Trans theoretical model) มาสร้างเป็นโปรแกรมปรับเปลี่ยนพฤติกรรมป้องกันการเสพยาเสพติด โดยใช้ชื่อ ปะคำโมเดล คาดว่าจากการทดลองโครงการนี้จะสามารถพัฒนากลุ่มตัวอย่างให้รู้จักคิดวิเคราะห์ ค้นหาปัญหาของตนเอง เข้าใจและยอมรับปัญหา คิดหาแนวทางปรับเปลี่ยนพฤติกรรม มีภูมิคุ้มกันต้านรู้เท่าทันยาเสพติด และจะเป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายของสถานศึกษาในการพัฒนากิจกรรมปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติดอย่างต่อเนื่อง

คำถามการวิจัย

โปรแกรมการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมป้องกันการเสพยาเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่ประยุกต์ทฤษฎีขั้นตอนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมมีประสิทธิภาพ ในด้าน ความรู้เกี่ยวกับสารเสพติด การรับรู้ความสามารถของตนเองในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม พฤติกรรมเสี่ยงและขั้นตอนของการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมป้องกันการเสพยาเสพติดหรือไม่ เพียงใด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการดำเนิน โปรแกรมการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมป้องกันการเสพยาเสพติดในนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดบุรีรัมย์ โดยประยุกต์ทฤษฎีขั้นตอนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการทดลอง และระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มเปรียบเทียบ ในด้านการเปลี่ยนแปลง ต่อไปนี้ ความรู้เกี่ยวกับสารเสพติด การรับรู้ความสามารถของตนเองในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติด
2. เพื่อศึกษาขั้นของการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมป้องกันการเสพยาเสพติดในนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โดยเปรียบเทียบกับทฤษฎีขั้นตอนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ประยุกต์ใช้

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาประสิทธิผลของโปรแกรมการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมป้องกันการเสพยาเสพติดในนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โดยการประยุกต์ทฤษฎีขั้นตอนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ดำเนินการ โดยมีกรอบแนวคิดการวิจัยดังภาพ 1

ตัวแปรอิสระ

ปัจจัยส่วนบุคคล : เพศ อายุ ระดับชั้นเรียน ผลการเรียนรู้
ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน สถานภาพของบิดามารดา
รูปแบบการเลี้ยงดู สัมพันธภาพกับครอบครัวและครู
ลักษณะกลุ่มเพื่อนสนิท บุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยกัน และการ
ขอรับคำปรึกษา

ตัวแปรตาม

ผลของโปรแกรมการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม
ป้องกันการเสพยาเสพติดของนักเรียน
มัธยมศึกษาตอนต้น
ในด้าน

1. ความรู้เกี่ยวกับสารเสพติด
2. การรับรู้ความสามารถของตนเองใน
การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมป้องกันการเสพยา
เสพติด
3. พฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติด

โปรแกรมการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมป้องกันการเสพยา
เสพติดโดยการประยุกต์ทฤษฎีขั้นตอนการเปลี่ยนแปลง
พฤติกรรม : ปะคำโมเดล

1. ขั้นก่อนชั่งใจ (Pre-contemplation)

- สิ่งที่ชอบไม่ได้ - กราฟชีวิต - รู้เรา...เข้าใจ

ตัวตน

2. ขั้นชั่งใจ (Contemplation)

- รู้กันภัย - ทุกสิ่งล้วนมีค่า..อยู่ที่เราต้องหาให้

เจอ

- เปิดหน้าต่างใจ

3. ขั้นพร้อมที่จะปฏิบัติ (Ready for Action)

- การแลกเปลี่ยนความรู้ - พันธะสัญญาสู่ความ

เป็นไท

- ชวนลองต้องปฏิบัติ - ถ้าฉันเป็นแม่ก็

4. ขั้นปฏิบัติ (Action)

- เลี้ยงไข่ - ฝ่าฟัน - รถไฟเหาะ - ทำดี...เราทำได้

5. ขั้นปฏิบัติต่อเนื่อง (Maintenance)

- แผนที่ชีวิต เพื่ออนาคต - ฝ่าวิกฤติหลุมดำ - บอกเล่าเก้าสิบ

- ชมรมจิตอาสา

6. ฝึกทักษะการดูแลช่วยเหลือและการติดตามแก่

ครอบครัวและครูเพื่อเป็นแรงสนับสนุนทางสังคม

ขอบเขตการวิจัย

ภาพที่ 1: กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เป็นการศึกษาโปรแกรมการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมป้องกันการเสพยาเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

2. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพก่อนการสร้างโปรแกรมการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ได้แก่ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติดจากโรงเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ จำนวน 34 คน โดยกำหนดให้ประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง

2.2 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณ ได้แก่ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติดของอำเภอปะคำ จำนวน 267 คน กลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนที่ได้รับการสุ่ม จำนวน 120 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 60 คน กลุ่มเปรียบเทียบ 60 คน และตัวแทนผู้ปกครองของกลุ่มทดลอง 60 คน ผู้ปกครองของกลุ่มเปรียบเทียบ 60 คน

3. ขอบเขตด้านระยะเวลา

การศึกษาครั้งนี้ใช้ระยะเวลาดังแต่เดือนกุมภาพันธ์ – พฤษภาคม 2559

วิธีดำเนินการวิจัย

เป็นการวิจัยที่เน้นการดำเนินงานทั้งเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณแบบกึ่งทดลอง (Quasi-experiment Research) ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาเชิงคุณภาพ คือ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติด คัดเลือกโดยให้ครูเป็นผู้คัดเลือกร่วมกับใช้แบบประเมินภูมิคุ้มกันยาเสพติดและสารเสพติดสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 34 คน และตัวแทนผู้ปกครองนักเรียน จำนวน 34 คน โดยใช้ประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา

1.2 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณ ครั้งนี้ คือ

1.2.1 นักเรียนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาบุรีรัมย์เขต 3 ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพสารเสพติด 15 โรงเรียน จำนวน 267 คน

1.2.2 ตัวแทนผู้ปกครองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ตามข้อ 1.2.1 จำนวน 267 คน ประชากรรวม 534 คน

เกณฑ์ในการคัดเลือกโรงเรียนเข้าร่วมการวิจัย คือ

1. เป็นโรงเรียนขยายโอกาสในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์
2. เป็นโรงเรียนที่นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพสารเสพติด ได้แก่ มีพฤติกรรมเสี่ยงด้านการเรียน คือ หนีเรียน ไปจับกลุ่มมั่วสุม มาเรียนสาย ขาดเรียนบ่อย พฤติกรรมเสี่ยงด้านนิยมนิยมความเร็ว คือ ขับรถเร็ว แข่งรถ พฤติกรรมเสี่ยงด้านนิยมนิยมความรุนแรง คือ ก้าวร้าว เกร ทะเลาะวิวาท และพฤติกรรมเสี่ยงด้านการสูบบุหรี่ ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ โดยสอบถามข้อมูลจากครูประจำชั้น ครูผู้ทำหน้าที่ดูแลเด็ก ครูฝ่ายปกครอง ร่วมกับใช้แบบประเมินภูมิคุ้มกันยาเสพติดและสารเสพติดสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของสำนักงาน ป.ป.ส.

3. ผู้บริหารโรงเรียนยินยอมเข้าร่วมการวิจัย

4. เป็นโรงเรียนที่มีรูปแบบการเรียนการสอนและกฎระเบียบต่างๆ คล้ายคลึงกัน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณ ได้แก่ นักเรียนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาบุรีรัมย์เขต 3 ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพสารเสพติด จำนวน 120 คน ตัวแทนผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 120 คน

กำหนดเกณฑ์ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เป็นนักเรียนของโรงเรียนที่ได้จากการสุ่มทั้ง 2 แห่ง ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพสารเสพติด ยินยอมเปิดเผยข้อมูลและเข้าร่วมกิจกรรมจนสิ้นสุดการทดลอง และผู้ปกครองยินยอมให้กลุ่มตัวอย่างเข้าร่วมการวิจัยและลงชื่อในใบยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษร

คำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรการคำนวณของ Taro Yamane ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.1 ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 73 คน ร่วมกับการทำแบบประเมินภูมิคุ้มกันยาเสพติดและสารเสพติดสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น และคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ตามเกณฑ์คัดเข้า ได้จำนวน 120 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 60 คน กลุ่มเปรียบเทียบ 60 คน และตัวแทนผู้ปกครองของทั้งสองกลุ่ม จำนวน 120 คน ด้วยการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม และมีเกณฑ์การคัดเลือกเข้าการวิจัย ได้แก่ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น อายุระหว่าง 13 – 16 ปี มี ภูมิคุ้มกันอยู่ในอำเภอปะคำ และมีพฤติกรรม

เสี่ยงด้านใดด้านหนึ่ง คือ ด้านการเรียนรู้ ด้านการนิยม ความรุนแรง ด้านนิยมความเร็ว และด้านการสูบบุหรี่/ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ ได้แก่ แนวคำถามในการสนทนากลุ่ม เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ และปัจจัยเสริม ที่สร้างขึ้นจากการประยุกต์ PRECEDE Framework ซึ่ง Green L.W., Kreuter M.W., Deeds S.G., Partridge K.B., Bartlett E., 1980. ได้พัฒนาขึ้น แบ่งเป็น 3 ปัจจัย

โดยครอบคลุมสาระสำคัญ ดังนี้

1. ปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อและปัจจัยเสริมที่ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติด
2. บทบาทของครอบครัว โรงเรียน ชุมชนที่มีผลต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยง
3. สิ่งแวดล้อมที่เอื้อให้เกิดการเสพติด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณ ได้แก่ แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบ่งออกเป็น

แบบสอบถามสำหรับนักเรียน ประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามคุณลักษณะส่วนบุคคล

ส่วนที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับสารเสพติด ประกอบด้วยข้อคำถาม 20 ข้อ ลักษณะคำถามเป็น

แบบถูกผิด ตอบถูกให้ 1 ตอบผิดให้ 0

ส่วนที่ 3 การรับรู้ความสามารถของตนเองในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ประกอบด้วยข้อคำถาม 20 ข้อ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

ส่วนที่ 4 พฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติด ประกอบด้วย ข้อคำถาม 20 ข้อ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

ส่วนที่ 5 แบบประเมินขั้นของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมป้องกันการเสพติด จำนวน 3 ข้อ

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ โปรแกรมการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมป้องกันการเสพติด (PAKHAM Model) ที่ประยุกต์ทฤษฎีขั้นตอนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมมาเป็นแผนการจัดกิจกรรมที่สอดคล้องกับกระบวนการของทฤษฎีและนำมาใช้กับกลุ่มทดลองตามขั้นของพฤติกรรม มีระยะเวลาดำเนินกิจกรรม 8 สัปดาห์

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

1. นำเครื่องมือที่ปรับปรุงแล้วเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความตรงทางเนื้อหา ด้วยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยมีค่าตั้งแต่ 0.67 – 1.00
2. นำเครื่องมือไปทดลองใช้กับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน แล้วนำผลมาใช้คำนวณเพื่อหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.97

การเก็บรวบรวมข้อมูล โดยให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามด้วยตนเองก่อนและหลังการทดลอง ซึ่งแจ้งการพิทักษ์สิทธิ์ของกลุ่มตัวอย่าง เก็บรวบรวมข้อมูล ตรวจสอบความถูกต้องครบถ้วนก่อนนำไปวิเคราะห์ตามวิธีทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพเพื่อเตรียมการวางแผนโครงการโดยประยุกต์ PRECEDE Framework เพื่อหาปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อและปัจจัยเสริมที่ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติด โดยการใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

2. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ เพื่อทดสอบสมมติฐานทางสถิติโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป กำหนดระดับความเชื่อมั่นในการทดสอบทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. ทดสอบการแจกแจงปกติ (Normal distribution) ของข้อมูล โดยใช้สถิติโคล โมโกรอฟ-สมิรโนฟ (Kolmogorov – Smirnor Test)

2. การวิเคราะห์ข้อมูลคุณลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง (ข้อมูลทั่วไป) ความรู้เกี่ยวกับสารเสพติด การรับรู้ความสามารถของตนเอง และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติด ใช้สถิติเชิงพรรณนา โดยคำนวณค่าการแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3. การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงขึ้นของการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมป้องกันการเสพติด ใช้สถิติความถี่ ร้อยละ

4. การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมป้องกันการเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในด้านความรู้เกี่ยวกับสารเสพติด การรับรู้ความสามารถของตนเองในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม พฤติกรรมเสี่ยง

ต่อการเสพสารเสพติด โดยเปรียบเทียบก่อนและหลังการทดลอง วิเคราะห์ด้วยสถิติ Paired Sample t-test และเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มเปรียบเทียบด้วยสถิติ t – test

5. การเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงขั้นของการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมป้องกันการเสพสารเสพติดระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มเปรียบเทียบ โดยใช้ Radar Analysis

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยเชิงคุณภาพ พบว่า

ปัจจัยนำ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้เกี่ยวกับบุหรี่ สุรายังไม่ถูกต้อง มีความเชื่อว่าการสูบบุหรี่ ดื่มสุราเป็นเรื่องปกติของสังคม มีเจตคติที่ดีต่อการเสพสารเสพติด ขาดการรับรู้โทษ พิษภัยของสารเสพติด และการรับรู้ความสามารถของตนเองในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำ

ปัจจัยเอื้อ พบว่า การคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงหรืออยู่ในกลุ่มเพื่อนที่เสพสารเสพติดทำให้เข้าถึงสารเสพติดได้ง่าย ประกอบกับพ่อแม่ทำงานนอกบ้านไม่มีเวลาดูแล ปลูกฝังพฤติกรรมที่เหมาะสม ไม่ได้ปลูกฝังระเบียบวินัยและสิ่งที่ถูกที่ควร อาจทำให้ถูกชักนำได้ง่าย

ปัจจัยเสริม พบว่าสิ่งแวดล้อมที่มีการแพร่ระบาด จุดเสี่ยง สังคมที่เปิดกว้างให้อิสระกับการใช้ชีวิตของวัยรุ่น ขาดการสอดส่องดูแลและจัดระเบียบสังคมอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้วัยรุ่นเข้าถึงยาเสพติดได้ง่ายขึ้น

ผลการวิจัยเชิงปริมาณ พบว่า

1. ความรู้เกี่ยวกับสารเสพติด ภายหลังการทดลองกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้เกี่ยวกับสารเสพติดดีกว่าก่อนการทดลองและดีกว่ากลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่ากลุ่มทดลองมีความรู้เกี่ยวกับบุหรี่เพิ่มขึ้นกว่าก่อนการทดลอง ส่วนความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดและความรู้เกี่ยวกับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย

2. การรับรู้ความสามารถของตนเองในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ภายหลังการทดลองกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสูงกว่าก่อนการทดลองและสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ภายหลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทุกด้านเพิ่มสูงขึ้น

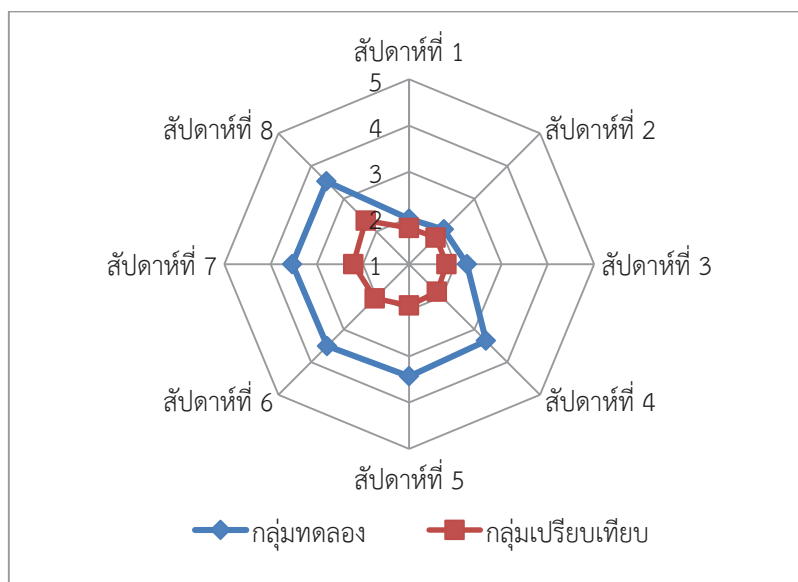
กว่าก่อนการทดลองและเพิ่มสูงขึ้นกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ และพบว่าด้านความมุ่งมั่นตั้งใจในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมมีการเปลี่ยนแปลงมากที่สุด

3. พฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดสารเสพติด หลังการทดลองกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดลดลงกว่าก่อนการทดลองและลดลงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ โดยมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดอยู่ในระดับต่ำ เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า หลังการทดลองกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงด้านนิยมนิยมความเร็ว ด้านนิยมนิยมความรุนแรงและด้านสูบบุหรี่ ดื่มสุรา แตกต่างกับก่อนการทดลองและแตกต่างกับกลุ่มเปรียบเทียบ นำเสนอตาราง 1

ตารางที่ 1
เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้เกี่ยวกับสารเสพติด การรับรู้ความสามารถของตนเองในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดก่อนและหลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มเปรียบเทียบ ($n = 60$)

ตัวแปร	การทดลอง	กลุ่ม	$\bar{x}$	SD	t	df	p-value
ความรู้เกี่ยวกับสารเสพติด	ก่อน	ทดลอง	14.38	2.067	5.418	118	<0.001*
		เปรียบเทียบ	12.38	1.975			
		ทดลอง	17.73	1.103			
	หลัง	ทดลอง	13.23	1.640	17.636	118	<0.001*
		เปรียบเทียบ	57.72	8.737			
		ทดลอง	56.90	5.048			
การรับรู้ความสามารถของตนเองในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม	ก่อน	ทดลอง	83.30	9.354	0.616	118	0.540
		เปรียบเทียบ	56.90	5.048			
		ทดลอง	83.30	9.354			
	หลัง	ทดลอง	62.73	5.112	14.945	118	0.001*
		เปรียบเทียบ	54.33	7.521			
		ทดลอง	54.33	7.521			
พฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดสารเสพติด	ก่อน	ทดลอง	34.84	5.851	-1.745	118	0.084
		เปรียบเทียบ	56.68	7.226			
		ทดลอง	34.84	5.851			
	หลัง	ทดลอง	56.18	5.503	-20.621	118	0.001*
		เปรียบเทียบ	56.18	5.503			
		ทดลอง	56.18	5.503			

4. ขั้นตอนของการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมป้องกันการเสพยาเสพติด พบว่า ก่อนการทดลอง ทั้งสองกลุ่มอยู่ในขั้นซังใจ ส่วนภายหลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีการเปลี่ยนแปลงขั้นของการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมจากขั้นซังใจเป็นขั้นปฏิบัติและขั้นพร้อมที่จะปฏิบัติ ส่วนกลุ่มเปรียบเทียบไม่เปลี่ยนแปลง เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายสัปดาห์ พบว่ากลุ่มทดลองมีการเปลี่ยนแปลงขั้นของการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในช่วงสัปดาห์ที่ 3 – 4 ของการทดลองซึ่งเป็นการจัดกิจกรรมของขั้นพร้อมที่จะปฏิบัติ ดังแผนภูมิเรดาร์วิเคราะห์ขั้นของการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมแยกเป็นรายสัปดาห์

แผนภูมิ 1: การเปรียบเทียบขั้นของการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมป้องกันการเสพยาเสพติดรายสัปดาห์

อภิปรายผล

อภิปรายผลตามหัวข้อสมมติฐานการวิจัยได้ดังนี้

1. ด้านความรู้เกี่ยวกับสารเสพติด พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้สูงกว่าก่อนการทดลองและสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ อธิบายได้ว่าโปรแกรมการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่จัดขึ้นมีกิจกรรมเสริมความรู้ ความเข้าใจเพื่อสร้างภูมิคุ้มกัน ได้แก่ กิจกรรมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ กิจกรรมสิ่งที่ซ่อนไม่ได้ และกิจกรรมดำเนินเป็นแม่เหล็ก ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Sriwichai and Thanasukarn (2010) พบว่า ปัญหาที่นำไปสู่การติดยาเสพติด คือ ขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องโทษ

ของยาเสพติด ซึ่งควรเผยแพร่ข่าวสารที่นักเรียนจะเข้าใจในเรื่องโทษของยาเสพติด และนักเรียนควรศึกษาหาความรู้เพื่อป้องกันการเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด และสอดคล้องกับการศึกษาของ Anantasarn (2012) พบว่า ควรมีการจัดกิจกรรมส่งเสริมและป้องกันทางด้านยาเสพติด เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้ที่จะเท่าทันผลกระทบจากยาเสพติดเพื่อเป็นภูมิคุ้มกันที่ดีต่อตนเองและชุมชน

2. ด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ภายหลังการทดลอง พบว่า กลุ่มทดลองมีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเพิ่มขึ้นสูงกว่า ก่อนการทดลองและสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ สามารถอธิบายได้ว่า กิจกรรมตามโปรแกรมการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเสริมสร้างการรับรู้ความสามารถของตนเอง ได้แก่ กิจกรรม รู้เรา..เข้าใจตัวตน ที่กระตุ้นให้รู้จักตนเอง กิจกรรมทุกสิ่งล้วนมีค่า อยู่ที่เราต้องหาให้เจอ ช่วยให้เห็นคุณค่าในตัวเอง กระตุ้นให้เกิดการพัฒนาความสามารถในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเสี่ยง กิจกรรม พันธะสัญญา ผู้ ความเป็นไท กระตุ้นให้ประกาศอิสรภาพหลุดพ้นจากพฤติกรรมเสี่ยง และกิจกรรมชวนลอง ต้อง ปฏิเสธ เน้นพัฒนาทักษะการปฏิเสธ สอดคล้องกับ Chaipayarn (2009) ที่ศึกษาการประยุกต์แนวคิด การรับรู้ความสามารถตามขั้นตอนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม พบว่า เมื่อสิ้นสุด โปรแกรมนักเรียนมี คะแนนเฉลี่ยการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลิกบุหรี่เพิ่มขึ้น ความคาดหวังในผลลัพธ์จาก การเลิกบุหรี่และการปฏิบัติตัวในการเลิกบุหรี่เพิ่มขึ้นส่งผลให้นักเรียนชายหยุดสูบบุหรี่ทันที ร้อยละ 90.30

3. ด้านพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติด พบว่าภายหลังการทดลอง กลุ่มทดลองมี พฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติดลดลง อธิบายได้ว่ากิจกรรมของ โปรแกรมการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ได้แก่ กิจกรรมกราฟชีวิต ทำให้กลุ่มทดลองได้รับรู้พฤติกรรมเสี่ยงของตนเองและประเมิน ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยง กิจกรรมเปิดหน้าต่างใจ ที่กระตุ้นให้วิเคราะห์พฤติกรรมเสี่ยงและ กระตุ้นให้สามารถตัดสินใจปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเสี่ยงให้ดีขึ้น กิจกรรมเลี้ยงไข่ ช่วยให้เรียนรู้แนวทางการหลีกเลี่ยงสิ่งเร้าและดำรงชีวิตให้ปลอดภัยด้วยการปฏิเสธสิ่งเร้าต่างๆ กิจกรรมฝ่าฟัน เน้นให้ ค้นหาแนวทางลดหรือขจัดพฤติกรรมเสี่ยง โดยกำหนดและวางแผนดำเนินชีวิต รับผิดชอบปรับ พฤติกรรมเสี่ยงด้วยกิจกรรม แผนที่ชีวิต..เพื่ออนาคต กิจกรรมทำดี..เราทำได้ เน้นการเสริมแรง ทางบวกในการจัดการกับพฤติกรรมเสี่ยง วิเคราะห์อุปสรรคที่อาจขัดขวางการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม และเรียนรู้วิธีป้องกันตนเองไม่ให้หวนกลับไปมีพฤติกรรมเสี่ยงซ้ำด้วยกิจกรรม วิฤติหลุมดำ และ ผู้ปกครองของกลุ่มทดลองมีส่วนช่วยในการดูแลช่วยเหลือตามแนวทางที่เหมาะสม จากผลการ

ดำเนินกิจกรรมส่งผลให้กลุ่มทดลองมีพฤติกรรมเสี่ยงลดลงภายหลังสิ้นสุดการทดลอง สอดคล้องกับ Choocherd (2009) พบว่า วัยรุ่นมีพฤติกรรมเสี่ยงด้านยาเสพติดมากที่สุด เพราะวัยรุ่นมีอารมณ์เปลี่ยนแปลงง่าย ไม่เชื่อฟังผู้ปกครอง ชอบออกจากบ้านไปเที่ยวและคบเพื่อนที่สูบบุหรี่หรือดื่มสุรา

4. ขั้นตอนการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมป้องกันการเสพยาเสพติด พบว่า ภายหลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีการเปลี่ยนแปลงขั้นตอนของการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมจากขั้นเข้าใจเป็นขั้นปฏิบัติและขั้นพร้อมที่จะปฏิบัติ อธิบายได้ว่ากิจกรรมของโปรแกรมการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมจัดขึ้นตามขั้นตอนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทำให้กลุ่มทดลองมีความรู้เพิ่มขึ้น การรับรู้ความสามารถของตนเองในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเพิ่มขึ้นทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขั้นตอนของการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมดีขึ้น เพราะได้มีการประเมินความพร้อมของแต่ละบุคคลและนำกระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม 12 กระบวนการมาใช้ในการจัดกิจกรรมเพื่อให้สอดคล้องกับขั้นตอนการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของแต่ละบุคคล สอดคล้องกับ Boonyawan, Kaewpan, Kalampakorn and Sitdhiraksa (2012) พบว่า การประยุกต์ทฤษฎีขั้นตอนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้มีการประเมินความพร้อมของแต่ละคนและนำกระบวนการเปลี่ยนแปลงมาใช้ในการจัดกิจกรรมเพื่อกระตุ้นให้เกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

บทสรุป

ปะคำโมเดลเป็นโปรแกรมการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ใช้อย่างแพร่หลาย มีกิจกรรมการเรียนรู้ที่เป็นขั้นตอนตามขั้นตอนการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม เรียนรู้ผ่านการเล่นที่มีความสนุกสนาน ส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ความคิด วิเคราะห์ เข้าใจปัญหาของตนเอง ค้นหาแนวทางการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม และแก้ไขปัญหาที่เหมาะสมกับตนเอง ภายใต้การช่วยเหลือสนับสนุนจากครอบครัว โรงเรียน ซึ่งจะช่วยให้การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติดมีประสิทธิภาพที่ดี

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

ปะคำโมเดลเป็นโปรแกรมการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมป้องกันการเสพยาเสพติดในนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น มีประสิทธิภาพในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเสี่ยง เพราะมีจุดมุ่งหมาย มีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน มีกิจกรรมที่เป็นขั้นตอน เรียงลำดับการเรียนรู้ เข้าใจ ตามขั้นตอนการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม แต่ละขั้นตอนของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจะมีกระบวนการของการเรียนรู้ตามหลักทฤษฎีที่ผ่านการเล่นอย่างสนุกสนาน (Play & Learn) ให้นักเรียนใช้ความคิด วิเคราะห์ เข้าใจ

ปัญหาของตน จึงควรนำโปรแกรมนี้ไปประยุกต์ใช้เพื่อเฝ้าระวังและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดในโรงเรียนให้เกิดความต่อเนื่องด้วยการส่งเสริมให้มีการฝึกอบรมครูเพื่อนำโปรแกรมไปประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับนักเรียนในระดับชั้นต่างๆ และขยายให้ครอบคลุมทุกโรงเรียน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

การนำปะคำโมเดลไปใช้ในครั้งต่อไปควรตระหนักถึงการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับเครื่องเค็มแอลกอฮอล์เพิ่มมากขึ้น ส่งเสริมการรับรู้ความสามารถของตนเองในด้านการควบคุมตนเอง และเน้นการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเสี่ยงด้านการเรียน ปลูกฝังนิสัยรักการเรียนเพิ่มมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- จรรยา ศรีวิชัย และปริตา ธนสุกาญจน์. (2553). การป้องกันและแก้ไขปัญหาการติดยาเสพติดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายอำเภอเมือง จังหวัดพิจิตร. รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยนเรศวร. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- โดมธรรดล อนันตสาน. (2555). ความคิดเห็นของข้าราชการครูกับนโยบายแนวทางการป้องกันการติดยาเสพติดตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง : กรณีศึกษา โรงเรียนมัธยมศึกษาเพชรพิทยาคม จังหวัดเพชรบูรณ์. มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์. เพชรบูรณ์: มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์.
- นภวิธิ ชูเชิด. (2552). พฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่นตำบลโพนเพ็ก อำเภอปัญจาศรี จังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนาสังคม. มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- นิรันดา ไชยพาน. (2552). การประยุกต์แนวความคิดการรับรู้ความสามารถของตนเองตามขั้นตอนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมสำหรับโปรแกรมเลิกบุหรี่ของนักเรียนชายมัธยมศึกษา. ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสาธารณสุขศาสตร์. มหาวิทยาลัยมหิดล. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล.

เบญจมาศ บุญยะวัน, วันเพ็ญ แก้วปาน, สุรินทร์ กลัมพากรและ นันทวัช สิทธิรักษ์. (2555).

ประสิทธิผลของการประยุกต์ทฤษฎีขั้นตอนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในการเลิก
สูบบุหรี่ของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยโรงพยาบาลศิริราช. วารสารเกื้อการณย์,
19(2), 88-102.

มานพ คณะโต. (2557). การศึกษาประสิทธิผลการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพผู้เสพยา
เสพติดในรูปแบบค่ายปรับเปลี่ยนพฤติกรรม. เครือข่ายพัฒนาวิชาการและข้อมูลสาร
เสพติด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มหาวิทยาลัยขอนแก่น. กรุงเทพฯ: จรัสสินทวงศ์
การพิมพ์.

รายงานการสำรวจพฤติกรรมเสี่ยงของเยาวชน. (2558). เอกสารอัดสำเนา.

สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด. (2558). แผนยุทธศาสตร์การ
ป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติด พ.ศ. 2558 – 2562. สำนักยุทธศาสตร์.

เอกสารการพัฒนาคูณภาพงานยาเสพติด. (2559). เอกสารอัดสำเนา.

Translated Thai Reference

Anantasarn, D. (2012). *Teachers' Opinions on Protective Policy of addiction to Sufficiency
Economy Philosophy: A Case Study of the Phetphitthayakom High School,
Phetchaboon Province*. Phetchabun Rajabhat University. Phetchabun.

Boonyawan, B., Kaewpan, W., Kalampakorn, S. and Sitdhiraksa, N. (2012). *Effectiveness
of a Smoking Cessation Program Applying The Transtheoretical Model for Security
Officer in Siriraj Hospital*. Kuakarun Journal, 19(2), 88-102.

Choocherd, N. (2009). *Risk behavior of adolescents in Phon Phek District. Panchakhiri
District, Khon Kaen Province*. Thesis Master's Degree of Arts in Social
Development. Khonkaen University.

Chaiyaparn, N. (2009). *An application of stage of change and self-efficacy on smoking
cessation program among male high school students*. Master of Science
Department of Public Health. Mahidol University.

- Khanato, M. (2014.) *The Explorer Effectiveness of Treatment and Rehabilitation for Drug Users in the behavior changed camp*. Academic and Substance Abuse Network in NorthEastern Khonkaen University. Bangkok: Charansanitwong Press.
- Office of the Narcotics Control Board. (2015). *The solving drug problem 2015 – 2019*. Bureau of Strategy.
- The quality development documents of drug. (2016). Documentation.
- Risk Factors Survey Report of Youth. (2015).
- Sriwichai, C. & Thanasukarn, P. (2010). *Preventing and solving drug addiction problems of elementary school students in Muang District, Pichit Province*. Master of Public Administration. Naresuan University. Phitsanulok.

ผู้เขียน

นางศุภวิมล สุนสุพล

โรงพยาบาลปะคำ อำเภอปะคำ จังหวัดบุรีรัมย์

เลขที่ 96 หมู่ที่ 3 ตำบลปะคำ อำเภอปะคำ จังหวัดบุรีรัมย์ 31220

โทรศัพท์ 0819768724 E-Mail Address : suleenoioi@gmail.com

Author

Mrs. Suleevong Sonsupol

Pakham Hospital, Pakham District, Buriram Province

Tel. 0819768724 E-Mail Address : suleenoioi@gmail.com

